

Omilia Papei Francisc la inaugurarea pontificatului: „A păzi orice persoană”.

Sf. Părinte Francisc a ținut omilia la inaugurarea pontificatului. „A-l păzi pe Isus cu Maria, a păzi întreaga creație, a păzi orice persoană, în special pe cea mai săracă, a ne păzi pe noi înșine: iată o slujire pe care Episcopul de Roma este chemat s-o împlinească, dar la care cu toții suntem chemați pentru a face să strălucească steaua

speranței: Să păzim cu iubire
ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit!”

19.03.2013

19 martie 2013. (Romereports.com)
Sf. Părinte Francisc a ținut omilia la
inaugurarea pontificatului. „A-l păzi
pe Isus cu Maria, a păzi întreaga
creație, a păzi orice persoană, în
special pe cea mai săracă, a ne păzi
pe noi înșine: iată o slujire pe care
Episcopul de Roma este chemat s-o
împlinească, dar la care cu toții
suntem chemați pentru a face să
strălucească steaua speranței: Să
păzim cu iubire ceea ce Dumnezeu
ne-a dăruit!”

Textul întreg al omiliei:

Iubiți frați și surori,

Îi mulțumesc Domnului că pot
celebra această Sfântă Liturghie de

începere a slujirii petrine în
solemnitatea sfântului Iosif, soțul
Fecioarei Maria și patron al Bisericii
universale: este o coincidență foarte
bogată în semnificație, și este și
onomasticul veneratului meu
Predecesor: suntem aproape de el cu
rugăciunea, plină de afecțiune și de
recunoștință.

Îi salut cu afecțiune pe frații
cardinali și pe episcopi, pe preoți, pe
diaconi, pe călugări și pe călugărițe și
pe toți credincioșii laici. Le
mulțumesc pentru prezența lor
Reprezentanților celorlalte Biserici și
Comunități ecleziale, precum și
reprezentanților comunității ebraice
și ai altor comunități religioase.
Adresez salutul meu cordial Șefilor
de Stat și de Guvern, Delegațiilor
oficiale din atâtea țări din lume și
corpului diplomatic.

Am ascultat în Evanghelie că "Iosif a
făcut după cum i-a poruncit îngerul

Domnului: a luat-o la sine pe soția lui" (Mt 1,24). În aceste cuvinte este deja cuprinsă misiunea pe care Dumnezeu o încredințează lui Iosif; dar este o pază care se extinde după aceea la Biserică, așa cum a subliniat fericitul Ioan Paul al II-lea: "Sfântul Iosif, așa cum a avut grijă cu iubire de Maria și s-a dedicat cu angajare bucuroasă educării lui Isus Cristos, tot așa păzește și ocrotește trupul său mistic, Biserica, pentru care Sfânta Fecioară este figură și model" (Exortația apostolică *Redemptoris custos*, 1).

Cum exercită Iosif această pază? Cu discreție, cu umilință, în tăcere, dar cu o prezență constantă și o fidelitate totală, chiar și atunci când nu înțelege. De la căsătoria cu Maria până la episodul cu Isus în vârstă de doisprezece ani în templul din Ierusalim, însoțește cu grijă și cu toată iubirea fiecare moment. Este alături de Maria, soția sa, în

momentele senine și în cele dificile ale vieții, în călătoria la Betleem pentru recensământ și în orele trepidante și fericite ale nașterii; în momentul dramatic al fugii în Egipt și în căutarea neliniștită a fiului în templu; și apoi în viața de zi cu zi a casei din Nazaret, în laboratorul unde l-a învățat meserie pe Isus.

Cum trăiește Iosif vocația sa de păzitor al Mariei, al lui Isus, al Bisericii? În atenția constantă față de Dumnezeu, deschis la semnele sale, disponibil la proiectul său, nu atât la proiectul propriu; și este ceea ce Dumnezeu îi cere lui David, așa cum am ascultat în prima lectură: Dumnezeu nu dorește o casă construită de om, ci dorește fidelitatea față de Cuvântul său, față de planul său; și însuși Dumnezeu e cel care construiește casa, dar din pietre vii însemnate de Duhul său. Și Iosif este "păzitor", pentru că știe să-l asculte pe Dumnezeu, se lasă condus

de voința lui, și tocmai pentru aceasta este și mai sensibil față de persoanele care-i sunt încredințate, știe să citească evenimentele cu realism, este atent la ceea ce-l înconjoară și știe să ia deciziile cele mai înțelepte. În ei, dragi prieteni, vedem cum se răspunde la chemarea lui Dumnezeu, cu disponibilitate, cu promptitudine, dar vedem și care este centrul vocației creștine: Cristos! Să-l păzim pe Cristos în viața noastră, pentru a-i păzi pe alții, pentru a păzi creația!

Însă vocația de a păzi nu se referă numai la noi creștinii, are o dimensiune care precede și care este pur și simplu umană, se referă la toți. Este păzirea întregii creații, a frumuseții creației, așa cum ne este spus în Cartea Genezei și așa cum ne-a arătat sfântul Francisc de Assisi: înseamnă a avea respect față de orice creatură a lui Dumnezeu și față de ambientul în care trăim. Înseamnă a-

i păzi pe oameni, a avea grijă de toți, de orice persoană, cu iubire, în special de copii, de bătrâni, de cei care sunt mai fragili și care adesea se află în periferia inimii noastre.

Înseamnă a avea grijă unul de altul în familie: soții se păzesc reciproc, apoi ca părinți se îngrijesc de copii și cu timpul și copiii devin păzitori ai părinților. Înseamnă a trăi cu sinceritate prietenii, care sunt o păzire reciprocă în confidență, în respect și în bine. În fond, totul este încredințat pazei omului și este o responsabilitate care ne privește pe toți. Fiți păzitori ai darurilor lui Dumnezeu!

Și atunci când omul nu ține cont de această responsabilitate de a păzi, când nu ne îngrijim de creație și de frați, atunci găsește spațiu distrugerea și inima se usucă. Din păcate, în fiecare perioadă a istoriei există "Irozi" care plănuiesc proiecte

de moarte, distrug și desfigurează
fața bărbatului și a femeii.

Vă rog, aș vrea să le cer tuturor celor
care ocupă roluri de responsabilitate
în domeniul economic, politic sau
social, tuturor bărbaților și femeilor
de bunăvoință: să fim "păzitori" ai
creației, ai planului lui Dumnezeu
înscriș în natură, păzitori ai celuilalt,
ai ambientului; să nu lăsăm ca semne
de distrugere și de moarte să
însoțească drumul din această lume
a noastră! Însă pentru "a păzi"
trebuie să avem grijă și de noi înșine!
Să ne amintim că ura, invidia,
mândria murdăresc viața! A păzi
înseamnă deci a veghea asupra
sentimentelor noastre, asupra inimii
noastre, pentru că tocmai de acolo
ies intențiile bune și rele: cele care
construiesc și cele care distrug! Nu
trebuie să ne fie frică de bunătate, ba
chiar nici de duioșie!

Și aici adaug, deci, o altă observație: faptul de a avea grijă, faptul de a păzi cere bunătate, cere să fie trăit cu duioșie. În Evanghелиi, sfântul Iosif apare ca un om puternic, curajos, muncitor, dar în sufletul său iese în evidență o mare duioșie, care nu este virtutea celui slab, ba dimpotrivă, denotă tărie a sufletului și capacitate de atenție, de compasiune, de adevărată deschidere spre celălalt. Nu trebuie să ne fie teamă de bunătate, de duioșie!

Astăzi, împreună cu sărbătoarea sfântului Iosif, celebrăm începerea slujirii noului Episcop de Roma, Succesor al lui Petru, care comportă și o putere. Desigur, Isus Cristos i-a dat o putere lui Petru, dar despre ce putere este vorba? După tripla întrebare a lui Isus adresată lui Petru despre iubire urmează tripla invitație: paște mieii mei, paște oile mele. Să nu uităm niciodată că adevărata putere este slujirea și că și

Papa pentru a exercita puterea trebuie să intre tot mai mult în acea slujire care își are apogeul său luminos pe Cruce; trebuie să privească la slujirea umilă, concretă, bogată în credință, a sfântului Iosif și asemenea lui să deschidă brațele pentru a păzi întregul Popor al lui Dumnezeu și a primi cu afecțiune și duioșie întreaga omenire, în special pe cei mai săraci, pe cei mai slabi, pe cei mai mici, pe cei pe care Matei îi descrie în judecata finală cu privire la caritate: cel căruia îi este foame, sete, cel care este străin, gol, bolnav, în închisoare (cf. Mt 25,31-46). Numai cine slujește cu iubire știe să păzească!

În lectura a doua, sfântul Paul vorbește despre Abraham, care "sperând împotriva oricărei speranțe, a crezut" (Rom 4,18). Sperând împotriva oricărei speranțe! Și astăzi în fața multelor trăsături de cer cenușiu, avem nevoie să vedem

lumina speranței și să dăm noi înșine
speranța. A păzi creația, pe fiecare
bărbate și pe fiecare femeie, cu o
privire de duioșie și iubire, înseamnă
a deschide orizontul speranței,
înseamnă a deschide o breșă de
lumină în mijlocul atâtor nori,
înseamnă a aduce căldura speranței!
Și pentru cel care crede, pentru noi
creștinii, ca Abraham, ca sfântul
Iosif, speranța pe care o aducem are
orizontul lui Dumnezeu care ne-a
fost deschis în Cristos, este
întemeiată stânca ce este Dumnezeu.

A-l păzi pe Isus cu Maria, a păzi
întreaga creație, a păzi orice
persoană, în special pe cea mai
săracă, a ne păzi pe noi înșine: iată o
slujire pe care Episcopul de Roma
este chemat s-o împlinească, dar la
care cu toții suntem chemați pentru a
face să strălucească steaua speranței:
Să păzim cu iubire ceea ce
Dumnezeu ne-a dăruit!

Cer mijlocirea Fecioarei Maria, a sfântului Iosif, a sfinților Petru și Paul, a sfântului Francisc, pentru ca Duhul Sfânt să însoțească slujirea mea, iar vouă tuturor vă spus: rugați-vă pentru mine! Amin.

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu
(www.ercis.ro)

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
omilia-papei-francisc-la-inaugurarea-
pontificatului-a-pazi-orice-persoana/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/omilia-papei-francisc-la-inaugurarea-pontificatului-a-pazi-orice-persoana/)
(07.08.2025)